

יום ה', כ"ז בשבט תשס"ז (15 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בקריאת התורה השבת, אנחנו מוציאים 2 ספרי תורה. בראשון, אנו קוראים את פרשת השבוע, פר' "משפטים" בה מפורטות הרבה מן המצוות שבין אדם לחברו. אך, בסיום הפרשה, אנחנו למדים על הברית שכרת ה' יתברך עם בני ישראל: "ויקח ספר הברית ויקרא באזני העם ויאמרו כל אשר דיבר ה' נעשה ונשמע. ויקח משה את הדם ויזרוק על העם ויאמר הנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם על כל הדברים האלה." [שמות כ"ד 7-8] ברית זו היתה אחד השלבים שהפך אותנו לעם אחד.

הקריאה מהספר השני, פרשת "שקלים", מגלה לנו מימד מיוחד ב"אחדות" הזו. בפרשה זו, משה מצווה לפקוד את העם דרך אמצעי, ולא באופן ישיר. האמצעי שנבחר ע"י ה', כפי שנלמד מהפסוקים הראשונים בפרשה, הוא **נתינת מחצית שקל** ע"י כל גבר שמעל לגיל עשרים. "וידבר ה' אל משה לאמור. כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם, ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם." [שם ל' 11-12] פרשה זו נקראת כל שנה בשבת **שלפני ראש חודש אדר** [שיחול בע"ה ביום ראשון וביום שני], כדי להזכיר לעם ישראל שחודש אדר היה החודש שבו כל העם היה צריך לתרום את מחצית השקל לקנות קרבנות לצרכי הכלל לשנה החדשה שמתחילה בחודש ניסן.

פעולת הספירה נקראת בתורה בשם "כי תשא", ומדוע לא נאמר "תספור"? אלא ללמדנו שהספירה יש בכוחה לרומם את הנספרים, ויש ביכולתה חס ושלום להשפיל את הנספרים. ובמה זה תלוי? זה תלוי בדרך הספירה. אם תספור בדרך המותרת, כלומר ע"י נתינת אמצעי, הרי שאז **תשא = תרומם** את הנספרים. ומה רע בספירה האישית? מדוע יש צורך לעשות זאת על ידי אמצעי?

מסבירים חכמים שכאשר אני נותן מספר לאדם, הרי שבכך **אני מוציא אותו מהכלל!** ליחיד יש כח גדול יותר להתמודד הן בצדדים הפיזיים שלו והן בצדדים הרוחניים שלו כאשר הוא חלק מן הכלל. כאשר אני סופר את האדם ונותן לו מספר, הרי שבכך אני אומר לו שהוא "מספר" והוא לא חלק מהכלל. דבר זה יכול לפגוע בכוחו הרוחני וביכולת קבלת הזכויות שיועילו לו רק כאשר הוא חלק מהכלל.

[שערי רחמים – פר' 'כי תשא']

בימים האחרונים, למדנו בדף על שני אנשים שלכאורה הוציאו את עצמם מן הכלל – **ר' דוב דוד פלמן**, שנטע את הפרדס הראשון בארץ ו-**א' ד' גורדון** שהטיף את הערך העליון של עבודת כפיים עברית כשלב חיוני בגאולת הארץ. לכאורה **יצאו** מן הכלל – שניהם היו שייכים לקהילות ישראל בתפוצות. אלא שמעשיהם היה בעצם לקשור את עצמם לכלל גדול יותר – הנצחיות של תחיית עם ישראל בארצו. מי יתן וכל עם ישראל ילמד ממעשיהם?

"לו עמי שומע לי, ישראל בדרכיי יהלכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי."

מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי** בשבת

כניסת השבת (ב"ש): 17⁰⁶ (י-ם): 16⁵¹ (ת"א): 17⁰⁶ (חיפה): 16⁵⁶

צאת השבת (ב"ש): 18⁰⁵ (י-ם): 18⁰⁴ (ת"א): 18⁰⁶ (חיפה): 18⁰⁴

פרשת השבוע: **"משפטים \ שקלים"** [שמות כ"א 1 – כ"ד 18] **יום נעים ושבת שלום ומבורך!**

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.